

Frunza

Dragos Niculescu

Acestei frunze care ești,
Plutind mereu prin toamna mea,
Iubirea ființei omenеști
Ofer spre-a nu se mai usca.

Cedez o parte din suspin
Vitalei șanse de-a mai fi
Și-ți suflu verde prin destin
Ca vînt de noapte și de zi.

De-aș fi mărețul anotimp
În care te-ai opri pe veci,
Poate-aș răzbi să ies din timp
Pe negînditele poteci.

Te rog să nu cazi în deșert,
Pe-o stradă goală-a nimănui,
Cît sînt și pot să te mai iert
Spunîndu-ți, vegetal, "Rămîi".

Ci cazi în trupul meu de foc,
Tu, frunză fără nici un rost,
Să-ți fiu eu creanga de noroc
Din trunchiul celui care-am fost.

Iar dac-ai încolți subit
În carnea sufletului meu
Mi-aș aminti că te-am iubit
Ca rană proaspătă mereu.